Αριθμός 1112/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμο

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Κυριάκο Οικονόμου - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 15 Ιανουαρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: εταιρίας με την επονυμία "..." (...), που εδρεύει στη ... και εκπροσοπείται νόμιμα. Εκπροσοπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Κουτσούκη. Της αναιρεσίβλητης: εταιρίας με την επονυμία "..." (...), που εδρεύει στα ... και εκπροσοπείται νόμιμα. Εκπροσοπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χρήστο Παρασκευόπουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 17-6-2010 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 5005/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 480/2017 του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 21-6-2017 αίτιστή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΟΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, η κρινόμενη αίτηση αναιρόσεως κατά της αντιμολία των διαδίκων και κατά την τακτική διαδικασία εκδοθείσας υπ' αριθ. 480/2017 τελεσίδικης αποφάσεως του Ερετείου Αθηνών, έχει ακπιβεί νομοτόπως και εμπροθέσμως (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ. 1 ΚΠολΔ). Εποιμένως, είναι παραδεκτή (άρθρο 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς τους λόγους της (άρθρο 577 παρ. 3 ΚΠολΔ). Επειδή, από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ροκόττει, ότι λόγος αναιρέσεως για ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου, αδιάφορο αν πρόκεται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου, αδιάφορο αν πρόκεται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου, το καγότικο δικαίου, αδιάφορο αν πρόκεται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου, το καγότικο τρασμέζεται αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεσμον ο προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοσθεί εσφαλμένος, η δε παράβαση εκδηλώνεται είτε με γιανόή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαρμένη παγαγηγή (ΟλΑΠ 72006, 4/2005, ΑΠ 131/9/2017). Εξ άλλου, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, αναίρεση

να μη διανέμει ευθέως ανταγωνιστικά προϊόντα στην ίδια περιοχή (Ολ ΑΠ 16/2013, ΑΠ 191/2016, 852/2015,165/2015). Η ιδιότυπη αυτή, διαρκούς χαρακτήρα, ενοχική σύμβαση, αντιδιαστέλλεται, ως προς την νομική της υφή, από εκείνη της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας, υποκείμενη σε ειδική νομική τοθμιση από τις διατάξεις του Π.Δ. 219/1991 "περί εμπορικών αντιπροσώπων", που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευροπαϊκών Κοινοτήτων για τον συντονισμό των δικαίων των κρατών-μελών, όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επιχειρηματίες), όπως τροποποιήθηκε με τα Π.Δ. 249/1993, 88/1994 και 312/1995. Στο πλαίσιο της λειτουργίας της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας, ο εμπορικός αντιπρόσωπος ενεργεί ως βοηθητικό όργανο διαμεσολαβήσεως στο όνομα και για λογαριασμό του αντιπροσωπευομένου, ενώ στα πλαίσια της λειτουργίας της συμβάσεως αποκλειστικής διαθέσεως (διανομής) ο ένας εκ των συμβαλλομένων (ο διανομέας) ενεργεί στο δικό του όνομα, για δικό του λογαριασμό και με δικό του επιχειρησιακό κίνδυνο. Πλην, παρά την διαφοροποίηση των δύο αυτών συμβατικών μορφών, και επί της συμβάσεως αποκλειστικής διανομής τον σου αυτών συμματικών μουρών, αναλόγως, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, τόσο οι διατάξεις του ανατέρω Π.Δ/τος, εφ' όσον εναρμονίζονται προς την φόση και το περιεχόμενο της συγκεκριμένης αυτής συμβατικής μορφής, όσον και εκείνες περί εντολής του ΑΚ (ΑΠ 812/1991), υπό το πρίσμα της κατά το άρθρο 4 παρ. ι του Συντάγματος θεμελιώδους αρχής της ισότητας (πρβλ. Ολ. ΑΠ 72/1987) και της αρχής της καλής πίστεως που απορρέει από το άρθρο 288 ΑΚ, ιδίως: α) εάν ο διανομέας ενεργεί ως τμήμα της εμπορικής οργανώσεως του αντισυμβαλλομένου του, έχοντας την ίδια ασθενή θέση και έντονη εξάρτηση από τον παραγωγό, αλλά και τον αυτό βαθμό εντάξεως στο δίκτυο διανομής, με τον τύπο του εμπορικού αντιπροσώπου, τον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης είχε υπ' όψη του όταν θέσπισε τις προστατευτικές διατάζεις της άνω Οδηγίας, β) εάν αυτός συμβάλλει στην επέκταση της πελατείας του αντισυμβαλλομένου του, επιτελών σε σημαντική έκταση καθήκοντα συγκρίσιμα με εκείνα του εμπορικού αντιπροσώπου, συνδεόμενος με το δίκτυο πωλήσεων του παραγωγού ή χονδρεμπόρου, όπως ο αντιπρόσωπος, γ) εάν αναλαμβάνει την υποχρέωση να μην ανταγωνίζεται τον αντισυμβαλλόμενο του, δ) εάν το πελατολόγιο του κατά τη σύμβαση είναι σε γνώση του αντισυμβαλλομένου του και μάλιστα, μετά τη λύση της συμβάσεως διανομής, περιέρχονται οι πελάτες του στον τελευταίο και ε) εάν γενικός η οικονομική δράση του διανομέα και τα οικονομικά του οφέλη (ανεξάρτητα από τον τυπικό νομικό χαρακτηρισμό τους) είναι όμοια με εκείνα του αντιπροσώπου. Όμως, η αναλογική αυτή εφαρμογή του ως άνω Π.Δ/τος "περί εμπορικών αντιπροσώπων" δεν εξικνείται μέχρι του σημείου εφαρμογής του και επί των συμβάσεων απλής και όχι αποκλειστικής διανομής, δηλαδή εκείνων στις οποίες ο διανομέας διαθέτει, εκτός από τα προϊόντα του παραγωγού, και άλλα, ανταγωνιστικά προς τα δικά του, προϊόντα. Και τούτο, διότι στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει το πλέον ουσιώδες στοιχείο της άνω ομοιότητας, δηλαδή εκείνο της εκ μέρους του διανομέα αναλήψεως υποχρεώσεως μη ανταγωνισμού και προωθήσεως διαρκώς κ αποκλειστικώς των προϊόντων του παραγωγού στην περιοχή ευθύνης του (ΑΠ 804/2015, 1909/2013).

Εν προκειμένω, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφασή του, δέχθηκε, ύστερα από ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείζεων, τα ακόλουθα: "...Η εναγομένη, με την σημερινή της μορφή, είναι εταιρεία που συστάθηκε τον Μάρτιο του

επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκού ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παραβάσεως του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι, ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναιρέσεως, ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Ειδικότερα αντιφατικές αιτιολογίες έγει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό των διαδίκων που τείνει στη θεμελίωση ή στην κατάλυση του επίδικου δικαιώματος, συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της αποφάσεως για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περιπτώσεως στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περιπτώσεως. Αντιστοίχως, ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της εφαρμοσθείσης διατάξεως ουσιαστικού δικαίου είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικός στην εκτίμηση των αποδείζεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟλΑΠ 15/2006). Ανεπάρκεια αιτιολογιών υφίσταται και όταν η διατύπωση της ελάσσονος πρότασης του δικανικού συλλογισμού είναι ενδοιαστική και δεν στοιχειοθετεί αναμφίβολο πόρισμα (ΑΠ 1829/2011 343/2003, ΑΠ 865/2002, ΑΠ 426/1993). Τα επιχειρήματα του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές, με βάση τις οποίες διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και, συνεπώς, δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε, στο πλαίσιο της υπ' όψη διατάξεως του άρθρου 559 αρίθμ. 19 του ΚΠολΔ, αυτή να επιδέχεται μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναιρέσεως ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαιτέρως και διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, οπότε ο σχετικός λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος(ΑΠ 125/2017). Περαιτέρω, η σύμβαση αποκλειστικής διανομής, που αποτελεί δημιούργημα της σύγχρονης οικονομίας προς εξυπηρέτηση των συναλλακτικών αναγκών της διεπιχειρησιακής συνεργασίας, θεμελιουμένη στην συνταγματική αρχή της οικονομικής ελευθερίας (άρθρο 5 παρ. 1 Σ) και στην υπό του άρθρου 361 ΑΚ προβλεπόμενη αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων, είναι η ιδιόρρυθμη διαρκής ενοχική σύμβαση, κατά τη διάρκεια της οποίας ο ένας συμβαλλόμενος (παραγωγός ή χονδρέμπορος) υποχρεούται να πωλεί, αποκλειστικώς για μία ορισμένη περιοχή, στον άλλον (διανομέα) τα συμβατικά εμπορεύματα, τα οποία, στη συνέγεια, ο τελευταίος μεταπωλεί σε τρίτους στο δικό του όνομα, για δικό του λογαριασμό και με δικό του επιχειρησιακό κίνδυνο. Η έννοια ειδικότερα της αποκλειστικότητας στη διανομή ορισμένων προϊόντων είναι ότι ο παραγωγός αυτοδεσμεύεται με τη σχετική σύμβαση να μην παραδίδει εμπορεύματα σε τρίτους ανταγωνιστές τού αποκλειστικού διανομέα μέσα στην περιοχή της διανομής και αντιστρόφως ο αποκλειστικός διανομέας υποχρεούται, κατά κανόνα,

2007, με σκοπό, μεταξύ άλλων, την παραγωγή, συσκευασία, πώληση, διανομή, εξαγωγή, εισαγωγή και εμπορία φαρμακευτικών, χημικών και διαιτητικών προϊόντων και ιδιοσκευασμάτων, καθώς και οποιωνδήποτε άλλων συναφών ή ομοειδών καταναλωτικών προϊόντων. Η ενάγουσα είναι κυπριακή εταιρεία, με αντικείμενο δραστηριοτήτων τη συνεργασία με διάφορες εταιρείες παραγωγής φαρμάκων, της Ελλάδας και του εξωτερικού, και την διανομή των προϊόντων τους στην Κύπρο. Η συνεργασία των δύο εταιρειών ξεκίνησε το έτος 1991, όταν η εναγομένη (που τότε είχε άλλη νομική μορφή), θέλησε να προωθήσει τα προϊόντα της στην κυπριακή αγορά. Έτσι, το έτος 1991 υπεγράφη μεταξύ των συμβαλλόμενων η αρχική σύμβαση διανομής, με την οποία η ενάγουσα ανέλαβε την προώθηση, διανομή και πώληση σε νοσοκομεία, κλινικές, γιατρούς, εμπόρους λιανικής και χονδρικής, δημόσιες αρχές και οργανισμούς, συγκεκριμένα προϊόντα που παρήγαγε η εναγομένη. Αν και η σύμβαση αυτή είχε τριετή διάρκεια, τα μέρη συνέχισαν τη συνεργασία τους, έως τις 04/03/2003, οπότε υπογράφηκε μεταξύ τους νέα σύμβαση διανομής πενταετούς διάρκειας. Ωστόσο, λόγω της εισόδου της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της υπαγωγής της στην κοινοτική νομοθεσία, όσον αφορά την αγορά και τιμολόγηση των φαρμάκων, καθώς και λόγω αλλαγών στην εσωτερική διάρθρωση της εναγομένης, τα μέρη αποφάσισαν, από κοινού, να λύσουν πρόωρα τη σύμβαση αυτή και να προβούν στη σύναψη νέας, η οποία θα ανταποκρινόταν στη νέα πραγματικότητα. Έτσι, στις 28/12/2005, υπογράφηκε μεταξύ των διαδίκων η επίδικη "Σύμβαση Προώθησης και Παροχής Υπηρεσιών " (Promotion and Services Agreement), με αναδρομική ισχό από 01/04/2005, στην οποία αναφέρεται ότι "η ... (εναγομένη) επιθυμεί η Π. (ενάγουσα) να παρέχει υπηρεσίες προώθησης, διανομής, διαφήμισης και άλλες υπηρεσίες για τα φαρμακευτικά προϊόντα της ..., σε μη αποκλειστική βάση στην Επικράτεια της Κύπρου". Ειδικότερα, βάσει της σύμβασης αυτής, όπως τροποποιήθηκε δυνάμει της από 23/06/2008 τροποποίησής της, συμφωνήθηκε, μεταξύ άλλων, ότι: a) η ... (εναγομένη) παραχωρεί σε μη αποκλειστική βάση την προώθηση, διανομή, διαφήμιση και υπηρεσίες που προβλέπονται στην σύμβαση για τα φαρμακευτικά προϊόντα της ... που αναγράφονται στο παράρτημα 1, στην επικράτεια της Κύπρου (άρθρο 1), β) η ενάγουσα θα καταβάλλει κάθε προσπάθεια προκειμένου να προωθήσει, διανείμει και διαφημίσει ενεργά τα προϊόντα της εναγομένης στην επικράτεια της Κύπρου και ότι θα παρέχει με δικά της έξοδα μια οργάνωση με επαρκή υλικά μέσα και εξειδικευμένο προσωπικό αποκλειστικά αφοσιωμένο στις παρούσες υπηρεσίες προκειμένου να επιτυγχάνει τη σωστή παρουσία των προϊόντων (άρθρο 2), γ) η ενάγουσα θα έχει τη δυνατότητα να διαθέτει και άλλα προϊόντα, πλην, όμως, είχε την υποχρέωση να προωθεί με επιμέλεια και να δειγματίζει τα προϊόντα της εναγομένης, προς τους ιατρούς νοσοκομειακούς ιατρούς και φαρμακεία στην κυπριακή αγορά, σε θέση μπροστά από τα άλλα προϊόντα που είχε συμφωνήσει, επίσης, να προωθεί, σε άλλες επιχειρηματικές της συνεργασίες, (άρθρο 2.5), δ) η ενάγουσα όφειλε να αναγράφει στην παραγγελία αγοράς την ημερομηνία παράδοσης που επιθυμεί να παραδοθούν τα προϊόντα και να στέλνει την παραγγελία αγοράς στην εναγομένη, το αργότερο δέκα πέντε (15) ημέρες πριν από την ημερομηνία αυτή, ηδε εναγομένη όφειλε να αποστέλλει τα προϊόντα εντός τεσσάρου (4) ημερών μετά την ημερομηνία παράδοσης που οριζόταν στην παραγγελία αγοράς (άρθρο 5). Η σύμβαση αυτή, που όπως προαναφέρθηκε, είχε αναδρομική ισχύ από 01/04/2005, ήταν τριετούς διάρκειας και έληγε στις 31/03/2008, με δυνατότητα παράτασής της ύστερα από έγγραφη συμφωνία

των μερών (άρθρο 12 της σύμβασης). Τα μέρη έκαναν χρήση της ως άνω δυνατότητας παρατείνοντας τη διάρκεια της σύμβασης, αρχικά, με το από 02/04/2008 συμφωνητικό. μέχρι τις 31/12/2008 και, στη συνέχεια, με το από 27/01/2009 συμφωνητικό, που είχε ανάδρομική ισχύ από 01/01/2009, μέχρι τις 30/06/2009. Η ως άνω σύμβαση λειτούργησε ομαλά καθόλη τη διάρκεια της ισχύος της. Μετά τη συμβατική λήξη της συνεργασίας των διαδικων, η εναγομένη, με την από 01/07/2009 επιστολή της γνωστοποίησε στην ενάγουσα την πρόθεσή της να μην ανανεώσει τη σύμβαση. Την πρόθεσή της αυτή επιβεβαίωσε με την από 07/07/2009 επιστολή της, με την οποία κάλεσε την ενάγουσα να προβεί στις προβλεπόμενες από το άρθρο 12.4 της σύμβασης ενέργειες (μεταβίβαση στην εναγόμενη των σημάτων και αδειών κυκλοφορίας των φαρμακευτικών σκευασμάτων της τελευταίας). Η ενάγουσα, η οποία δεν επιθυμούσε την διακοπή της συνεργασίας της με την εναγόμενη, επικοινώνησε με τον διευθύνοντο σύμβουλό της τελευταίας Γ. Κ., χωρίς, όμως, να επιτύχει κάποιο αποτέλεσμα. Έτσι απευθύνθηκε σε ανώτερο στέλεχος της εταιρείας και συγκεκριμένα στον υπεύθυνο, για Ελλάδα και Κύπρο, Π, στον οποίο απέστειλε ηλεκτρονική επιστολή διαμαρτυρίας και αίτημα για συζήτηση του θέματος. Κατόπιν αυτού, η εναγομένη, με την από 30/07/2009 επιστολή της, δήλωσε στην ενάγουσα ότι επιθυμούσε, μετά την 01/10/2009, να έλθει σε συνεννοήσεις μαζί της για την υπογραφή νέας σύμβασης ως προς τον τρόπο προώθησης και παροχής υπηρεσιών των αναφερόμενων στην επιστολή της προϊόντων με νέους όρους και της δήλωνε ότι η επιστολή αυτή αποτελούσε πρότασή για διαπραγματεύσεις, ενώ στις 31/7/2009 της απέστειλε και σχέδιο της νέας σύμβασης. Ωστόσο, οι προσπάθειες αυτές απέτυχαν καθώς δεν κατέστη δυνατόν να επιτευχθεί νέα συμφωνία. Σύμφωνα με όσα ανωτέρω έγιναν δεκτά, αποδείχθηκε ότι, η ένδικη σύμβαση ήταν σύμβαση απλής και όχι αποκλειστικής διανομής, καθώς ελλείπουν από αυτήν τα χαρακτηριστικά εκείνα που θα την καθιστούσαν σύμβαση αποκλειστικής διανομής. Ειδικότερα, ένα από τα πλέον ουσιώδη στοιχεία για τον χαρακτηρισμό μιας σύμβασης ως σύμβασης αποκλειστικής διανομής, είναι, όπως και η ίδια η εκκαλούσα δέχεται, η δέσμευση του παραγωγού να μην ορίσει άλλον διανομέα στην ίδια γεωγραφική περιοχή. Στην ένδικη σύμβαση, όμως, τέτοια δέσμευση δεν υπήρχε. Αντιθέτως, ρητά αναφέρεται στο κείμενό της ότι πρόκειται για σύμβαση μη αποκλειστικής διανομής. Δηλαδή, ο παραγωγός είχε την δυνατότητα, αν και όποτε το έκρινε σκόπιμο, να διορίσει και άλλον διανομέα. Το γεγονός δε ότι η εναγομένη, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής, δεν συνεπάγετα την απώλεια του δικαιώματος της αυτού, εφόσον στην εν λόγω ενέργεια μπορούσε να προβεί οποτεδήποτε. Ούτε, όμως και στον διανομέα είχε επιβληθεί κάποια δέσμευση, ώστε να μην εμπορεύεται και άλλα προϊόντα. Άλλωστε, και στην πράξη η ενάγουσα εμπορεύταν προϊόντα και άλλων εταιρειών και δη των εταιρειών ..., ..., ... Και ναι μεν οι εταιρείες αυτές δεν διέθεταν προϊόντα ευθέως ανταγωνιστικά με εκείνα της εναγομένης, πλην, όμως, η ενάγουσα είχε την δυνατότητα και το δικαίωμα, βάσει της σύμβασης, να προωθεί και τέτοιου είδους προϊόντα (ευθέως ανταγωνιστικά), με μόνη υποχρέωση να προτιμά και να προωθεί, κατά προτεραιότητα, τα προϊόντα της εναγομένης. Το γεγονός ότι δεν το έπραξε δεν συνεπάγεται έκπτωσή της από το δικαίωμα αυτό, ούτε επηρεάζει το χαρακτήρα της ένδικης σύμβασης, εφόσον το καθοριστικό στοιχείο για τον χαρακτηρισμό μιας σύμβασης ως αποκλειστικής ή απλής διανομής, είναι η παροχή της δυνατότητας και όχι και η πραγματική χρήση της δυνατότητας αυτής. Επομένως, η ενάγουσα δεν είχε υποχρέωση μη ανταγωνισμού της

εναγομένης, ούτε κατά τη διάρκεια της σύμβασης ούτε και μετά τη λήξη της, στοιχείο επίσης, καθοριστικό για τον χαρακτηρισμό μιας σύμβασης ως αποκλειστικής διανομής Να σημειωθεί, επίσης, ότι, όπως η ίδια η ενάγουσα αναφέρει, η αρχική σύμβαση που είχε συνάψει με την εναγομένη, το έτος 1991, ανέφερε ρητά ότι ήταν σύμβαση αποκλειστικής διανομής. Το γεγονός, λοιπόν, ότι στην ένδικη σύμβαση αναφέρεται ακριβώς το αντίθετο, υποδηλώνει σαφώς τη βούληση των συμβαλλομένων να μεταβάλουν το χαρακτήρα της μεταξύ τους λειτουργούσας σύμβασης. Το γεγονός ότι η ενάγουσα είχε υποχρέωση, όχι μόνο να μεταπωλεί τα προϊόντα της εναγομένης, αλλά να τα προωθεί, να τα διαφημίζει, να παρακολουθεί τις, τυχόν, παρενέργειές τους μέσω διαδικασιών φαρμακοεπαγρύπνησης και να διαθέτει τις απαραίτητες άδειες κυκλοφορίας, όπως επέβαλε ο κυπριακός νόμος, δεν ανατρέπει τον γαρακτηρισμό της ένδικης σύμβασης ως τοιαύτης απλής διανομής, αφού οι υποχρεώσεις αυτές είναι οι συνήθεις που επιβάλλονται σε οποιαδήποτε σύμβαση αυτού του είδους (που αφορούν τον ιδιαίτερα ευαίσθητο τομέα της δημόσιας υγείας), ενώ, εξάλλου, οι υποχρεώσεις αυτές λειτουργούσαν προς οικονομικό όφελος και προς το συμφέρον και της ενάγουσας, αφού αύξαναν τον κύκλο των πελατών της και, κατά συνέπεια, τα κέρδη της. Επομένως, σύμφωνα με όσα ανωτέρω έγιναν δεκτά, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα δεν-τελούσε σε σχέση εξάρτησης με την εναγομένη, ούτε αποτελούσε τμήμα της εμπορικής της οργάνωσης.

Συνεπώς η ένδικη σύμβαση έφερε τα χαρακτηριστικά της σύμβασης απλής διανομής, με αποτέλεσμα να μην τυγχάνουν εφαρμογής επ' αυτής οι διατάξεις του π.δ. 219/1991 και επομένως οι αξιώσεις της ενάγουσας περί αποζημίωσης πελατείας και διαφυγόντων κερδών (καθ' ο μέρος η τελευταία θεμελιώνεται στις διατάξεις του ανωτέρω π. δ/τος) πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμες...". Ακολούθως το Εφετείο, με βάση τις πιο πάνω παραδοχές, δέχθηκε ως βάσιμη την έφεση της ήδη αναιρεσείουσας κατά της υπ' αριθ. 5005/2014 αποφάσεως τού Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία απερρίφθη το μεν ως αόριστη, το δε ως μη νόμιμη η από 17-6-2010 αγωγή της αναιρεσείουσας κατά της αναιρεσίβλητης εταιρείας, και ακολούθως απέρριψε την αγωγή ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παρεβίασε, αλλά ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρ. 4, παρ. 1, Σ , 288, 361 ΑΚ, 4 παρ. 1, 8, 9 και 10, παρ. 1, 2, π.δ 219/1991 και 14 παρ. 4 Ν. 3557/2007, συμφώνως και προς τα προεκτεθέντα στην μείζονα πρόταση. Εξ άλλου, το Εφετείο, του οποίου το αποδεικτικό πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, δεν στέρησε την απόφαση του νόμιμης βάσεως, εφ' όσον από το αιτιολογικό αυτής προκύπτουν σαφώς όλα τα περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία για την κρίση του δικαστηρίου στη συγκεκριμένη περίπτωση, περί της συνδρομής των νομίμων όρων και προϋποθέσεων των διατάξεων που εφαρμόσθηκαν, ενώ έχει τις προαπαιτηθείσες αιτιολογίες, οι οποίες είναι σαφείς, πλήρεις και δεν αντιφάσκουν ως προς το νόμιμο χαρακτηρισμό των περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Συνεπώς οι πρώτος, δεύτερος και τρίτος λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, καθώς και ο τέταρτος λόγος από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα είναι αβάσιμοι. Επειδή, στην περίπτωση που το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται αυτοτελώς σε περισσότερες επάλληλες αιτιολογίες, με την αναίρεση δε, πλήττονται μεν όλες, πλην όμως η προσβολή μιας απ' αυτές δεν τελεσφορεί, οι λόγοι αναιρέσεως που προσβάλλουν τις λοιπές είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελείς (ΟΛΑΠ 25/2003, ΑΠ

321/2017).

Εν προκειμένω, με τον πέμπτο λόγο της αιτήσεως αναφέσεως, από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολλ, πλήττεται η προσβαλλομένη, διότι το δικαστήριο με το να απορρίψει ως ουσιαστικό αβάσιμο το κονδύλι του διαφυγόντος κέρδους από μη εκτέλεση παραγγελίας ποσού 27.081,57 ευρώ με την επάλληλη αιτιολογία ότι "το κέρδος αυτό θα το επιτύγχανε με πιθανότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων" εκ πλαγίου παρεβίασε τα άρθρα 361, 298 ΑΚ, καθ' όσον, κατά την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος διέλαβε ελλιπή αιτιολογία. Ο ως άνω λόγος της αναιρέσεως είναι αλυσιτελής, εφ' όσον, κατά τα προεκτεθέντα, δεν τελεσφόρησε η προσβολή με τους πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγους αυτής, της κατά τα ανοτέρω επάλληλης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία στηρίζει αυτοτελώς το διαταστικό τις.

Επειδή, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ ιδρύεται αναιρετικός λόγος, αν παρεβιάσθη κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμοσθεί ενώ δεν έπρεπε ή αν εφαρμοσθεί εσφαλμένως (ΟλΑΠΙ1/2017, 36/1988, ΑΠ 675/2014). Εσφαλμένη εφαρμογή σημαίνει εσφαλμένη υπαγωγή, η οποία υπάρχει, όταν απεδόθη μεν στην μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού ορθώς η έννοια του εφαρμοστέου κανόνο δικαίου, στη συνέχεια όμως δεν εφηρμόσθη ο ίδιος στη δικαζόμενη περίπτωση, αν και τα περιστατικά, που εδέχθη ανέλεγκτα ο δικαστής της ουσίας, υπήγοντο στον κανόνα αυτόν ή, αντιστρόφως, εφηρμόσθη ο κανόνας αυτός, καίτοι τα περιστατικά δεν υπήγοντο σ' αυτόν. Προς εξεύρεση της παραβάσεως ελέγχεται ο δικανικός συλλογισμός, που διατυπώνεται, έστω και ατελώς, στην απόφαση και που συγκροτείται από την μείζονα πρόταση (νομική διάταξη), την ελάσσονα πρόταση (πραγματικές παραδοχές) και το συμπέρασμα (διατακτικό) (ΑΠ 2039/2014, 1011/2007). Εν προκειμένω, από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσ (άρθρ. 561 §2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι αυτή, εκτιμώντας το σύνολο των αποδεικτικών μέσων, που παραδεκτώς επικαλέσθηκαν και προσεκόμισαν οι διάδικοι, εδέχθη, μεταξύ άλλων, ως προς την ουσία της υποθέσεως - πέραν των ως άνω αναφερομένου παραδοχών, κατά την αξιολόγηση των τριών πρώτων λόγων του αναιρετηρίου - και τα ακόλουθα: "...Περαιτέρω, και σύμφωνα πάντα με τα ανωτέρο αποδειχθέντα περιστατικά, η μη ανανέωση της προαναφερόμενης σύμβασης, από την πλευρά της εναγομένης, δεν συνιστά ούτε παράνομη και καταχρηστική, ούτε αντίθετη στα χρηστά ήθη συμπεριφορά, αλλά άσκηση νομίμου δικαιώματος της. Άλλωστε, και το γεγονός ότι η ένδικη σύμβαση ήταν ορισμένου χρόνου και ρητά αναφερόταν σ' αυτήν ότι οποιαδήποτε παράτασή της θα λάμβανε χώρα μετά από έγγραφη συμφωνία των διαδίκων, υποδηλώνει τη βούληση των συμβαλλομένων η μεταξύ τους σύμβαση να έχει συγκεκριμένη διάρκεια και να ανανεώνεται (εγγράφως) μόνο εφόσου το επίθυμούσαν αμφότεροι οι συμβαλλόμενοι. Επομένος, η λύση της σύμβασης, εντάσσεται στις αντικειμενικά προβλέψιμες από την ενάγουσα συναλλακτικές δυνατότητες της εναγομένης, η οποία άσκησε το νύμιμο δικαίωμά της να μην ανανεώσει τη σύμβαση, αφού έκρινε ότι η συνεργασία της με την ενάγουσα δεν ήταν πλέον επωφελής για την ίδια και δεν εξυπηρετούσε το οικονομικό συμφέρον της επιχείρησής της. Το γεγονός δε της μακροχρόνιας συνεργασίας των διαδίκων, αλλά και της τακτικής ανανέωσης των μέχρι τότε συμβάσεων και μάλιστα με αναδρομική ισχύ. δεν θεμελιώνει δικαίωμα της ενάγουσας και αντίστοιχη υποχρέωση της εναγομένης νο

συνεχίσει να λειτουργεί εσαεί με τον ίδιο τρόπο. Επίσης, η συμπεριφορά αυτή της εναγομένης ούτε καταχρηστική εκμετάλλευση σχέσης οικονομικής εξάρτησης καταδεικνύει, δεδομένου ότι δεν υπήρχε αδυναμία της ενάγουσας, υπό το πρίσμα όλων των συνθηκών της επίδικης περίπτωσης, να εξεύρει ισοδύναμες εναλλακτικές λύσεις για τη συνέχιση λειτουργίας της επιχείρησής της με τη διακίνηση προϊόντων άλλων εταιριών, γωρίς να υποστεί σοβαρές οικονομικές θυσίες. Τέλος, το νενονός ότι λίνους μήνες πριν τη λήξη της επίδικης σύμβασης υπήρχε, όπως πάντα, στενή συνεργασία των συμβαλλομένων για την στρατηγική προώθησης των προϊόντων της εναγομένης, η οποία και ζητούσε από την ενάγουσα προβλέψεις αγοράς για το επόμενο έτος, δεν ανατρέπει όσα ανωτέρω έγιναν δεκτά, αφού η επικείμενη λήξη μιας συνεργασίας δεν συνεπάγεται την διακοπή της λειτουργίας της και για το πριν τη λήξη της χρονικό διάστημα. Να σημειωθεί, επίσης, ότι από ουδέν αποδεικτικό στοιχείο προέκυψε ότι η εναγομένη διαβεβαίωνε ρητά την ενάγουσα ότι η συνεργασία τους θα συνεχισθεί, όπως μα υποστηρίζει η τελευταία. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα και, αφού δεν αποδείνθηκε αδικοπραζία της ενανομένης, ούτε καταγοηστική εκμετάλλευση σγέσης οικονομικής εξάρτησης, τα σχετικά αιτήματα της ενάγουσας για αποζημίωση (λόγω διαφυγόντων κερδών) και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με βάση τις διατάξεις τον άρθρων 57, 59, 914, 932 του ΑΚ είναι απορριπτέα ως ουσιαστικά αβάσιμα...", Υπό τις ως άνω παραδοχές, το Εφετείο ορθώς εφήρμοσε τις διατάξεις τον άρθρων 281, 914, 919 και 932 του ΑΚ, δεχθέν προς σχηματισμόν της ελάσσονος προτάσεως στο αιτιολογικό τής αποφάσεως του πραγματικά περιστατικά, τα οποία είτε ταυτίζονται είτε ερμηνευτικώς εξομοιώνονται με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του λόγου των εφαρμοσθεισών διατάξεων, ως μείζονος προτάσεως, εντεύθεν ωδηγήθη εις ουσιαστικώς ορθό συμπέρασμα. Επομένως, ο έκτος λόγος αναιρέσεως, κατ' αμφότερα τα τμήματα αυτού, δια των οποίου προσάπτεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, για εσφαλμένη εφαρμογή των ως άνω ουσιαστικών διατάξεων, είναι αβάσιμος. Επειδή, ο λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 559 αρ. 8 ΚΠολΔ ιδρύεται όταν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπ' όψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη του πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής $ω_{\zeta}$ "πράγματα" θεωρούνται οι πραγματικοί ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση κατάλυση ή παρακώλυση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο και στηρίζουν το αίτημα της αγωγής ενστάσεως ή αντενστάσεως, καθώς και οι λόγοι εφέσεως που αφορούν πραγματικούς ισχυρισμούς, όχι δε και οι αιτιολογημένες αρνήσεις ούτε οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, τα οποία συνάγονται από την εκτίμηση των αποδείξεων αλλά ούτε και οι απαράδεκτοι ή αβάσιμοι κατά νόμο ισχυρισμοί (ΟλΑΠ 14/2004, ΑΠ 841/2017 118/2017). Ο λόγος αυτός αναιρέσεως δεν στοιχειοθετείται, όταν το δικαστήριο έλαβε υπ' όψη προταθέντα ισχυρισμό και τον απέρριψε για οποιοδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ ΑΠ 12/1997) αλλά και όταν το δικαστήριο αντιμετωπίζει και απορρίπτει στην ουσία εκ των πραγμάτων προβληθέντα ισχυρισμό με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν (Ολ ΑΠ 11/1996, ΑΠ442/2018, 177/2016, 644/2013). Με τον έβδομο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια. Ειδικότερα καταλογίζεται στην προσβαλλομένη ότι δεν

έλαβε υπ' όψη τους εξής ισχυρισμούς που προέβαλε η αναιρεσείουσα, πρωτοδίκως και επανέφερε με σγετικό λόγο εφέσεως ενώπιον του Εφετείου και θα είγαν ως συνέπεια, γίνονταν δεκτοί, να καταλήξει το εν λόγω Δικαστήριο ότι η μη ανανέωση της συμβάσεως ήταν καταχρηστική και αντίθετη στα χρηστά ήθη συμπεριφορά, και θα έκανε δεκτά τα αιτήματα των διαφυγόντων κερδών και της χρηματικής ικανοποίησης, τα οποία εστηρίζοντο στα άρθρα 281, 288, 914, 919 ΑΚ : α) Ότι η εναγομένη δεν ενημέρωσε την εναγομένη εγκαίρως, ως όφειλε, για την πρόθεση της να μην ανανεώσει τη μεταξύ τους σύμβαση. Η υποχρέωσή της αυτή προκύπτει από την καλή πίστη σε συνδυασμό και με το αντικείμενο της σύμβασης, β) Ότι λόγω της μακρόχρονης συνεργασίας με την εναγόμενη και ιδιαίτερα της πρακτικής αναδρομικών ανανε που ακολουθούσαν, η εναγόμενη είχε ιδιαίτερες υποχρεώσεις πίστης να ενημερώσει έγκαιρα την ενάγουσα και να θέσει ένα ρεαλιστικό χρονοδιάγραμμα μετάβασης στο νέο καθεστώς, γ) Ότι η εναγόμενη αρνήθηκε δια των υπεύθυνων υπαλλήλων της να εκτελέσει την παραγγελία του Ιουνίου, αφήνοντάς την ενάγουσα εκτεθειμένη στην πελατεία της και στην φαρμακευτική αγορά της Κύπρου, δ) Ότι, μολονότι η εναγόμενη είχε αποφασίσει να μην ανανεώσει τη σύμβαση, εντούτοις δεν έλαβε κανένα απολύτως μέτρο για τη νέα διάθεση των φαρμάκων στην Κύπρο ή τουλάχιστον για το ότι η ενάγουσα έπαυσε πλέον να προωθεί τα φάρμακά της στην Κύπρο, με αποτέλεσμα να αφήσει εκτεθειμένη την ενάγουσα στην πελατεία της. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, εφ' όσον το Εφετείο έλαβε υπ' όψη του τους ανωτέρω σχετικούς ισχυρισμούς, οι οποίοι αποτελούν αυτοτελή πραγματικά περιστατικά για την θεμελίωση της καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, και τούς απέρριψε κατ' ουσίαν με τις αιτιολογίες που παρατίθενται στην προηγούμενη σκέψη, κατά την διερεύνηση των τετάρτου και έκτου λόγων της αναιρέσεως, οι οποίες συνιστούν παραδοχές ως αποδειχθέντων γεγονότων αντιθέτων προς εκείνα που συγκροτούν τούτους. Επειδή, κατά την έννοια του άρθρου 559 παρ. 20 ΚΠολΔ, παραμόρφωση εγγράφου, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο αναιρέσεως, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας από εσφαλμένη ανάγνωση τού κειμένου τού εγγράφου - στο οποίο στήριξε αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο την κρίση του, όχι δε όταν το έχει απλώς συνεκτιμήσει με τα άλλα αποδεικτικά μέσα - απέδωσε σε αυτό περιεχόμενο καταδήλως διάφορο του αληθούς, με αποτέλεσμα να καταλήξει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Αντιθέτας, δεν υπάρχει παραμόρφωση όταν το δικαστήριο αξιολογώντας το αληθές περιεχόμενο του εγγράφου, οδηγήθηκε σε συμπέρασμα διαφορετικό από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναιρεσείων, εφ' όσον η κρίση του αυτή εκφεύγει, κατ' άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, του αναιρετικού ελέγχου. Σε κάθε άλλη περίπτωση παραμόρφωση κατά την έννοια του άρθρου 559 παρ.20 ΚΠολΔ, δεν υπάρχει όταν το δικαστήριο προβαίνει σε ερμηνεία του περιεχομένου εγγράφου (λέξεως ή βουλήσεως) Πάντως για να θεμελιωθεί ο προαναφερόμενος λόγος αναιρέσεως θα πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να έχει στηρίζει το αποδεικτικό του πόρισμα αποκλειστικώς ή κατά κύριο λόγο στο έγγραφο. το περιεχόμενο του οποίου φέρεται ότι παραμορφώθηκε, όχι δε όταν το έχει συνεκτιμήσει απλώς, μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαίρει το έγγραφο. αναφορικά με το πόρισμα στο οποίο κατέληξε για την ύπαρξη ή μη του αποδεικτέου γεγονότος (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 794/2017, 175/2017, 161/2017).

Εν προκειμένω, με όγδοο και ένατο λόγους της αιτήσεως αναιρέσεως η αναιρεσείουσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση πλημμέλεια με αναφορά στο άρθρο 559 αρ. 20 ΚΠολΔ, ότι δέχθηκε πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από

εκείνα που αναφέρονται σε έγγραφα και ειδικότερα: α) για τον σχηματισμό του αποδεικτικού πορίσματος, ότι η μη ανανέωση της σύμβασης δεν είναι καταχρηστική ούτε αντίθετη στα χρηστά ήθη, εντεύθεν τα αγωγικά αιτήματα των διαφυγόντων κερδών και της ηθικής βλάβης είναι απορριπτέα, δέγθηκε: ότι το μόνο περιεγόμενο της από 30/07/2009 επιστολής της αναιρεσίβλητης ήταν η επιθυμία της να υπογράψει νέα σύμβαση μετά την 1/10/20109, αφού προηγηθούν διαπραγματεύσεις και ότι το αποσταλέν την 31/07/20109 σχέδιο της σύμβασης αποτελούσε πρόταση για διαπραγματεύσεις, ενώ από την ορθή ανάγνωση του ανωτέρω εγγράφου προκύπτει ότι η εναγόμενη μετά τη λήξη της συμβάσεως ζήτησε από την ενάγουσα να μην επιστρέψει τα υλικά, τα έγγραφα, να συνεχίσει να εκμεταλλεύεται τα πνευματικά της δικαιώματα επί των σημάτων και άλλων άυλων αγαθών και να συνεχίσει να είναι ο εκπρόσωπός της στην Κύπρο. β) για τον σχηματισμό του αποδεικτικού πορίσματος, ότι η σύμβαση ήταν απλής διανομής, εντεύθεν τα αγωγικά κονδύλια των διαφυγόντων κερδών και της αποζημίωσης πελατείας ήσαν απορριπτέα. δέχθηκε ότι το μόνο περιεχόμενο της παρατίθεμένης, από 28/12/2005 συμβάσεως, ήταν όσες υποχρεώσεις της αντιδίκου δέχθηκε, ενώ από την ορθή ανάγνωση του ανωτέρω εγγράφου προκύπτει ότι η ενάγουσα ανέλαβε και τις εξής ουσιώδεις υποχρεώσεις: ι) να τηρεί εχεμύθεια και τα εμπορικά απόρρητα της εναγόμενης (άρθρο 8 επίδικης συμβάσεως), ιι) να προστατεύει τα σήματα και τα δικαιώματα βιομηχανικής και διανοητικής ιδιοκτησίας της εναγόμενης (άρθρα 9,10, 11 της επίδικης συμβάσεως), και ιιι) όφειλε να ενημερώνει τακτικά ανά μήνα τον αριθμό των δειγματισμών σε πελάτες. Υπό τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο δεν υπέπεσε, σε διαγνωστικό λάθος, αναγόμενο στην ανάγνωση των ανωτέρω εγγράφων, ορθώς διέγνωσε το περιεχόμενο τους, χωρίς να στηριχθεί αποκλειστικώς ή κατά κύριο λόγο στα ανωτέρω έγγραφα και αφού τα συνεκτίμησε με τα άλλα αποδεικτικά μέσα οδηγήθηκε, σε αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που η αναιρεσείουσα εκτιμώντας και ερμηνεύοντας το περιεχόμενό τους, θεωρεί ορθό, εντεύθεν ο περί του αντιθέτου όγδοος και ένατος λόγοι της αναιρέσεως είναι αβάσιμοι. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινομένη αίτηση ως αβάσιμη, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναιρεσείουσα παραβόλου, λόγω της ήττας της, στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί αυτή, ως ηττηθείσα, στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα της τελευταίας (ΚΠολΔ 176, 183 και παρ.2), όπως ειδικότερα αναφέρεται

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 21-6-2017 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθ. 480/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναιρεσείουσα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσείβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δυο χιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Μαΐου 2018. $\Delta HMOΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 14 Ιουνίου 2018.$